

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/464/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315220298
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2315220298.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov Mgr. Fedora Benku a JUDr. Ľubice Bundzelovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, proti žalovanej: Mgr. N. X., nar. XX.X.XXXX, bytom N. X. XXX, o zaplatenie 4.463,42 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 30. júna 2016, č.k. 10C/646/2015-52, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa uplatnenej istiny, úrokov z úveru a poplatkov potvrdzuje a v časti zamietnutých úrokov z omeškania a náhrady trov konania ruší a vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.709,64 eur v pravidelných mesačných splátkach 100 eur splatných vždy do 20.-teho dňa toho - ktorého mesiaca počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po kalendárnom mesiaci, v ktorom rozsudok nadobudol právoplatnosť s tým, že pri omeškaní čo i len jednej splátky sa stáva zročným celé dlžné plnenie (výrok I.), v časti o zaplatenie 785 eur súd konanie zastavil (výrok II.), v ostatnej časti súd žalobu zamietol (výrok III.) a žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 135,40 eur, ktorú sumu je povinná žalovaná zaplatiť žalobcovi do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 11 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 2 písm. a) až l), písm. s), písm. z) a písm. aa) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako i ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“) a § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, vecne dôvodil, že žalobca sa návrhom doručeným súdu 31.8.2015 domáhal od žalovanej neuhradených záväzkov zo zmluvy o úvere, uzavretej medzi stranami sporu a žiadal uložiť jej povinnosť zaplatiť mu istinu vo výške 4463,42 eur, úrok 191,40 eur (predstavuje dohodnutý úrok v zmysle Zmluvy, ktorý bola žalovaná povinná splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatnenia, úroková sadza vo výške 15,9% p.a. vyplýva zo Zmluvy), úroky z omeškania 2,41 eur (Každá omeškaná dlžná splátka je odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti úročená aj úrokom z omeškania vo výške 8% p.a.. Úrok z omeškania bol dohodnutý v Zmluve v zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to v článku Následky porušenia zmluvných povinností: „Ak klient neuhradí úver v lehote splatnosti Úveru, je povinný uhradiť z nesplatennej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov aj úrok z omeškania, a to až do jej zaplatenia“.), úrok 15,9% ročne z nezaplatennej istiny vo výške 4 463,42 eur od 25.6.2015 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatennej istiny 4 463,42 eur a nezaplatených úrokov 191,40 eur od 25.6.2015 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalovaná sa vyjadrila tak, že uznala

svoj záväzok v plnej výške voči žalobcovi, požiadala však o povolenie splátok z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie.

3. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že dňa 19.12.2012 uzavreli strany úverovú zmluvu č. 26369, na základe ktorej banka poskytla žalovanej peňažné prostriedky 5.000,- eur formou splátkového bezúčelového úveru s fixnou úrokovou sadzbou 15,9% ročne do splatnosti, poplatkom za správu úverového účtu vo výške 1,99 eur mesačne, výškou anuitnej splátky 84,21 eur, termínom splatnosti 1. anuitnej splátky 21.1.2013, počtom anuitných splátok 120, splátky boli dojednané mesačne so splatnosťou v 20. deň kalendárneho mesiaca. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 20.12.2022, výška RPMN 18,11%, priemerná RPMN ku dňu podpisu zmluvy 19,37%, celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť 10 344,- Eur. Zmluva v bode 4. Následky porušenia zmluvných povinností upravuje, ak klient nezaplatí anuitnú splátku včas, banka má právo na úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatenej anuitnej splátky až do jej zaplatenia. Ak klient poruší alebo nesplní akýkoľvek záväzok vyplývajúci z úverovej zmluvy a vzniknutý počas jej trvania vrátane omeškania alebo nespláca riadne a včas iný úver alebo pôžičku poskytnutú bankou, banka je oprávnená žiadať predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom za podmienok uvedených v úverovej zmluve a VOP. Ak klient neuhradí úver v lehote splatnosti úveru, je povinný uhradiť z nesplatenej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov aj úrok z omeškania vo výške 8% ročne, a to až do jej zaplatenia. Z prehľadu splácania súd zistil, že žalovaná splácala úver nepravidelne v období od mája 2014 do marca 2015 v rôznych čiastkach a ďalej úver nesplácala až do vyhlásenia splatnosti, po zosplatnení (a to až po podaní žaloby) zaplatila sumu 785,- eur. Listom 24.6.2015 vyzval žalobca žalovanú na predčasné splatenie úveru vo výške 4 685,20 eur najneskôr do 4.7.2015.

4. Súd na tento zmluvný vzťah aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahuje náležitosti § 9 ods. 2 písm. l) a) údaj podľa písm.z) je nesprávny, nakoľko v čase uzatvorenia úverovej zmluvy priemerná RPMN, ktorá je definovaná v zákone č. 264/2006, nepresahovala výšku 16% a v zmluve je uvedená 18,11 % RPMN a priemerná RPMN 19,37%, čo je údaj nesprávny. Povinnosťou žalovanej bolo splácať úver v splátkach mesačne dohodnutých vo výške 84,21 eur so splatnosťou vždy k 20. dňu v mesiaci. Nebolo sporné, že žalovaná uhrádzala splátky v období od januára 2012 do apríla 2014 nepravidelne a nie vždy vo výškach zodpovedajúcich dohodnutej splátke, ktoré boli žalobcom započítané v prospech istiny a v prospech dohodnutého zmluvného úroku. Následne žalobca v súlade s čl. 4.2.1. úverovej zmluvy, po tom čo žalovaná bola v omeškani so splátkami za január, február a marec 2014, pristúpil listom z 24.6.2015 k zosplatneniu celého úveru a vyzval žalovanú na zaplatenie dlhu vo výške 4 715,20 eur do 4.7.2014. Vzhľadom k uvedenému súd považoval návrh za dôvodný v časti uplatnenej úverovej istiny vo výške 2 709,64 eur, t.j. vo výške zodpovedajúcej rozdielu medzi poskytnutým úverom a zaplatenými splátkami. Pokiaľ ide o sumu 785,- eur späť, v tejto časti žalobca z dôvodu čiastočnej úhrady dlžnej sumy žalovanou vzal návrh späť, preto súd konanie v tejto časti zastavil. V časti zaplatenia zmluvného úroku súd návrh taktiež zamietol, nakoľko sa úver považuje za bezúročný a taktiež došlo k zosplatneniu úveru, od ktorého dátumu žalobcovi zmluvný úrok neprináleží. Súd pritom vychádza z uznesenia ÚS IV. 476/2012 z 18.9.2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvoinštančného súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. V časti úroku z omeškania súd taktiež návrh zamietol, nakoľko žalobca nesprávne určil dátum začatia omeškania s poukazom na výzvu na predčasné splatenie úveru a lehotu na jeho splatenie. Napokon súd sumu, priznanú žalobcovi povolil žalovanej v zmysle ust. § 160 ods. 1 O.s.p. splácať v mesačných splátkach po 100,- eur berúc do úvahy reálnu schopnosť splácania žalovanou a odôvodnené očakávanie žalobcu na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a podľa pomeru úspechu a neúspechu priznal žalobcovi 50,60% náhrady trov konania zo zaplateného súdneho poplatku.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v jeho zamietajúcej časti a v časti trov konania s odôvodnením, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolateľ sa nestotožňuje s názorom súdu, že úverová zmluva je v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. l) a písm. z) zákona č. 129/2010 Z.z. Pokiaľ ide o náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l) citovaného zákona v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, žalobca uviedol, že predmetná náležitosť - právo spotrebiteľa

vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa ods. 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, názor súdu neobstojí, nakoľko uvedenú náležitosť zmluva obsahuje v bode 2.3. K záveru súdu, že úverová zmluva neobsahuje náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. z) zákona o spotrebiteľských úveroch, žalobca uviedol, že zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, t.j. k 19.12.2012 neobsahuje písm. z) v § 9 ods. 2. Z odôvodnenia rozsudku však logicky vyplýva, že súd prvej inštancie zrejme mal na mysli písm. y) - náležitosť uvedenia priemernej hodnoty RPMN na príslušný spotrebiteľský úver. Odvolateľ nesúhlasí s názorom súdu, že priemerná RPMN je v zmluve uvedená nesprávne, keď v zmluve je uvedená priemerná RPMN vo výške 19,37%, ktorá výška vyplýva z číselníka zverejneného na internetovej stránke Ministerstva financií SR, ktorý odvolateľ dokladá v prílohe a z ktorého vyplýva priemerná RPMN 19,37% platná od 15.10.2012 a zverejnená 30.09.2012, čiže platná v čase poskytnutia úveru. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobe žalobcu vyhovel v plnom rozsahu a zároveň mu priznal náhradu trov konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

6. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu potvrdil.

7. S účinnosťou od 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. (Civilný sporový poriadok, ďalej „CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, v zmysle § 470 ods. 1 ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, 380 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny s výnimkou časti týkajúcej sa uplatneného úroku z omeškania.

9. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 10C/646/2015 je zaplatenie sumy 4463,42 eur s príslušenstvom titulom neuhradených záväzkov zo zmluvy o splátkovom bezúčelovom úvere, uzavretej medzi žalobcom a žalovanou dňa 19.12.2012. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie čo do tzv. zvyškového zamietnutia žaloby a závislého rozhodnutia o trovách konania. Odvolacím dôvodom tu je tvrdenie, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže súd založil svoj záver na zistení, že úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., a to z dôvodu, že žalobcom predložená zmluva o úvere zo dňa 19.12.2012 neobsahuje obligatórne náležitosti a síce údaj podľa § 9 ods. 2 písm. l) citovaného zákona a údaj podľa písm. z) (resp. posledne označený údaj je v zmluve uvedený nesprávne).

10. Odvolací súd sa preto pri svojom prieskume zameril na obsah predloženej úverovej zmluvy č. 26369 zo dňa 19.12.2012 z hľadiska jej náležitostí vyžadovaných zákonom. Medzi stranami pritom nebolo sporné, že predmetom konania sú nároky zo spotrebiteľského úveru, ktorý žalobca poskytol žalovanej na základe predmetnej zmluvy. Pri posudzovaní správnosti záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, z ktorej si žalobca uplatňuje nároky v tomto konaní, bolo treba vychádzať zo znenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZoSÚ), v znení ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy, t.j. ku dňu 19.12.2012.

11. Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona v znení účinnom k uvedenému dňu, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom

finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

12. Podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

13. Preskúmaním predloženej zmluvy o úvere č. 26369 zo dňa 19.12.2012, sa nepotvrdil záver súdu prvej inštancie o absencii údajov podľa § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z., t.j. údajov, o práve spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tento údaj totiž celkom zrejme v zmluve obsiahnutý je a to v bode 2.3. zmluvy, v ktorom sa uvádza, že „klient je oprávnený požadovať od Banky bezplatne a kedykoľvek počas trvania Úverovej zmluvy výpis z úverového účtu formou amortizačnej tabuľky“. Odvolanie žalobcu v tejto časti preto bolo posúdené ako dôvodné.

14. Pokiaľ ide o súdom prvej inštancie vytknutý nedostatok obligatórnej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. z) zák. č. 129/2010 Z.z., ako už odvolateľ správne konštatoval, súd si zrejme pomýlil označenie konkrétneho ustanovenia zákona, keď vzhľadom na dátum uzavretia zmluvy neexistovalo v zákone takéto ustanovenie a súd mal na mysli zrejme náležitosť podľa písm. y), čo možno aj logicky vyvodiť z odôvodnenia rozsudku. Nepochybne v tomto prípade výhrada súdu prvej inštancie smerovala k tej časti predloženej úverovej zmluvy, v ktorej bola v bode 1.2 uvedená priemerná RPMN ku dňu podpisu úverovej zmluvy vo výške 19,37 %, ktorý údaj súd prvej inštancie považoval za nesprávny s odôvodnením, že v čase uzatvorenia úverovej zmluvy priemerná RPMN, ktorá je definovaná v zákone č. 264/2006 Z.z. nepresahovala výšku 16%. Odvolateľ v odvolaní toto tvrdenie súdu vyvracia a odvolací súd mu dal za pravdu keďže porovnaním v zmluve uvedenej priemernej RPMN s údajom, ktorý zodpovedá priemernej hodnote RPMN tak, ako ju požaduje zákon č. 129/2010 Z.z. v ust. § 9 ods. 2 písm. y) je zřejmé, že hodnota priemernej RPMN bola v zmluve uvedená správne. Podľa citácie tohto ustanovenia má zmluva obsahovať priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok s tým, že platnou priemernou hodnotou RPMN na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty RPMN za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. V danom prípade zmluva bola uzavretá dňa 19.12.2012, teda sa na ňu vzťahujú údaje za 3. štvrtrok, zverejnené dňa 30.09.2012 Ministerstvom financií SR spôsobom podľa § 21 ods. 2 Zák. č. 129/2010 Z.z., pretože k nasledujúcemu zverejneniu (údajov za 4 štvrtrok) došlo až 31.12.2012, teda v čase po uzavretí predmetnej úverovej zmluvy. Keďže tu išlo o úver poskytnutý vo výške 5.000 eur, s dobou splatnosti 10 rokov, pre takéto úvery bola podľa údajov, zverejnených dňa 30.09.2012 hodnota priemernej RPMN za 3. štvrtrok 2012 vo výške 19,37%, teda v zmluva bola uvedená správne priemerná RPMN platná ku dňu podpisu zmluvy.

15. Odvolací súd však po oboznámení sa s obsahom spisu a preskúmaní úverovej zmluvy zistil, že súd prvej inštancie svoj záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti síce oprel o nesprávne ustanovenie zákona, avšak napriek tomu dospel k správne právnemu záveru v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie vecne správne. Úverová zmluva totiž neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., ktorá absencia vyvoláva ten istý následok, ako vyvodil prvoinštančný súd a síce, že úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Podľa uvedeného znenia sa ustanovuje ako povinná náležitosť zmluvy výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

16. Odvolací súd postupujúc podľa § 382 CSP, vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu vyššie citovaného ustanovenia, čo využil iba žalobca. Vo svojom písomnom podaní uviedol, že niektoré z náležitostí, ktoré má zmluva obsahovať sú v samotnom texte zmluvy a ďalšie vo VOP, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. V samotnom texte zmluvy je výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov upravené nasledovne: výška anuitnej splátky 8,21 eur, termín splatnosti prvej anuitnej splátky 21.1.2013, počet anuitných splátok 120, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky - mesačne v 20. deň kalendárneho mesiaca. Z uvedeného vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú

rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka kedykoľvek bezodplatne počas doby trvania zmluvy poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou sadzobníka a ktoré stanovujú, kedy je ktorý poplatok splatný. Pokiaľ ide o prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Žalobca poukázal na návrh novely Zákona o spotrebiteľských úveroch z októbra 2015, ktorý navrhoval doplniť znenie § 9 ods. 2 písm. l) tak, že na konci sa pripájajú slová „z prehľadu výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov musí byť zrejmy termín splatnosti jednotlivých splátok s presným rozpisom toho, aký podiel z jednotlivých splátok pripadá na uhradenie istiny, úrokov prípadne ďalších poplatkov a zároveň musí byť z tohto prehľadu zrejmy zostatok istiny po uhradení jednotlivých splátok“, a zároveň navrhoval znenie § 9 doplniť o nový odsek 3 v znení „náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedené v odseku 2 musia byť uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a nie v jej prílohách ani vo všeobecných obchodných podmienkach“. Z pripravovanej novely teda vyplýva, že za súčasného právneho stavu zákon o spotrebiteľských úveroch od veriteľa nevyžaduje zahrnúť všetky tieto náležitosti do samotného textu zmluvy a z dotknutého písmena l) tiež nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve presný rozpis toho, aký podiel z jednotlivých splátok pripadá na uhradenie istiny a úrokov, keď v súčasnosti túto funkciu tvorí amortizačná tabuľka, ktorú môže spotrebiteľ kedykoľvek žiadať od veriteľa. V prospech argumentácie banky svedčí aj rozsudok Európskeho súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s., proti Kláre Bíróovej, v zmysle ktorého povinnou náležitosťou úverovej zmluvy nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky a zároveň štát ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľov takýto presný rozpis v zmluve uvádzať. Žalobca uviedol, že úverový vzťah je treba posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2008/48 ES z 23.4.2008. Súdny dvor EÚ v rozsudku 14/83 Von Colson and Kamann v Land Nordrhein-Westfalen uviedol, že pri aplikácii vnútroštátneho práva majú národné sudy povinnosť interpretovať svoje vlastné národné právo vo svetle textu a účelu smernice tak, aby bol dosiahnutý výsledok, na ktorý odkazuje. V ďalšom žalobca na podporu svojich tvrdení poukázal na aktuálnu judikatúru iných krajských súdov Slovenskej republiky, na dôvodovú správu k § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., kde zákonodarca uviedol, že spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti zo zmluvy, čo podľa názoru žalobcu je zo zmluvy zrozumiteľné a jasné. Napokon žalobca upriamil pozornosť súdu aj na Informácie Odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS z 18. apríla 2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdného dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej a napokon poukázal aj na už schválený vládny návrh zákona z 12.10.2017, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z., podľa ktorého s účinnosťou od 15.12.2017 dôjde k zmene ustanovenia týkajúceho sa podstatnej náležitosti zmluvy a citoval tu z dôvodovej správy.

17. Odvolací súd k argumentácii žalobcu uvádza:

18. Predmetná obligatórna náležitosť (§ 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ) predstavuje údaj dôležitý pre spotrebiteľa, keďže pomáha spoznať ako konkrétne budú náklady spojené so spotrebiteľským úverom uhrádzané. V zmluvách, ktoré nečlenia splátky na časť istiny, úrokov a iných poplatkov, spotrebiteľ nevie, koľko má hradiť na istinu úveru, úroky a poplatky. Aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť pre uzavretie úverovej zmluvy na základe úplnej znalosti veci, je potrebné mu poskytnúť informácie i o nákladoch spojených s úverom. Občianskoprávna úprava priradovania čiastočného plnenia dlhu, je založená na prednostnom splácaní istiny a až následne úrokov (ak dlžník neurčí inak) podľa § 565 ods. 2 O. z.. Na rozdiel od tejto úpravy ObZ upravuje započítavanie jednotlivých plnení v opačnom poradí. Ak zmluva obsahuje rozčlenenie splátky, je naplnené pravidlo, aká časť sa použije na splátky istiny a aká na splátky úrokov, poplatkov, o čom spotrebiteľ má vedomosť od počiatku uzavretia zmluvy a veriteľ, mimo vôle spotrebiteľa, nemôže jednostranne rozhodnúť o splátke istiny a svojej odplaty, prípadne ďalších

nákladov. Ak spotrebiteľ v dôsledku nerozčlenenia splátky v zmluve nevie, v akom pomere bude splácať istinu úveru a hradíť úroky z úverov ako odmenu veriteľa, prípadne nie je ani o spôsobe tohto pomeru informovaný, je treba konštatovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (rozdelenie tak neurčuje spotrebiteľ a o spôsobe tohto pomeru nie je ani veriteľom informovaný v čase uzavretia zmluvy).

19. Žalobca uviedol, že predmetné zákonné ustanovenie predstavuje transpozíciu ustanovení Smernice (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS) do slovenského právneho poriadku. Podľa článku 10 ods. 1 písm. h/ označenej smernice má zmluva obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

20. ZoSÚ však jednoznačne ide nad rámec Smernice a vyjadruje požiadavku rozčlenenia splátky. Zrejmy konflikt medzi Smernicou a zákonom bol riešený aj v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, ktorý potvrdil, že Smernica skutočne takéto členenie nepožaduje. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok Smernice v zásade vylúčený. Vnútroštátne súdy sú síce povinné vykladať národné právo vo svetle znenia a účelu Smernice, avšak tento výklad nie je absolútny, pretože eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť jeho výslovné znenie (v opačnom prípade by šlo o výklad contra legem). Žalobca hoci správne poukázal na skutočnosť, že členské štáty nie sú oprávnené prijímať odchýlné ustanovenia od smernice, teda nemajú zahŕňať do zmluvy o úvere iné náležitosti než uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice, ZoSÚ však nad rámec Smernice požaduje rozčlenenie splátky. Gramatický, ale aj teleologický výklad neumožňujú prijať záver, že predmetné zákonné ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

21. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) (i/) ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) zmluva o úvere obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

22. Podľa § 4 ods. 2 písm. i/ ZS (zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

23. Uvedený text zákonov je odlišný od textu Smernice (čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS), podľa ktorej zmluva o úvere uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

24. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok Smernice vylúčený. Vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne, avšak tento tzv. nepriamy účinok Smernice nie je absolútny, keďže eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona (v opačnom prípade by šlo o výklad contra legem). Zámerom zákonodarcu, vyjadrenom aj v úvodnej časti dôvodovej správy k ZoSÚ, síce bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu a nepochybne účelom nebolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. Do „konfliktu“ sa zákon so Smernicou dostal v dôsledku priznania vyššej ochrany spotrebiteľa stanovením požiadavky rozčlenenia splátky na istinu, úroky a iné poplatky, aby spotrebiteľ mal vedomosť v akej výške bude platiť istinu (v akej časti splátky ju veriteľ započíta na zaplatenie istiny) a v akej výške na úroky a ostatné poplatky. Až na základe rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia proti Kláre Biróovej sa tento konflikt Smernice a zákonnej úpravy stal zákonodarcovi známy konštatovaním, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice.

25. Zámer zákonodarcu transponovať Smernicu v celom rozsahu bol teda naplnený ale (zákonodarca) postupoval nad rozsah Smernice a následne po označenom rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie, zosúladiť Smernicu a vnútroštátnu úpravu zákonom č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z.z., ktorým došlo i k zásadnej zmene legislatívneho textu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z. s účinnosťou od 1. mája 2018. Termín „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ bol nahradený slovami „frekvenciou splátok“. Podľa dôvodovej správy k tomuto novelizovanému zneniu zákona vypustenie uvedenej náležitosti zmluvy bolo nevyhnutné z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-42/15, inak by Slovenská republika šla nad rámec podmienok stanovených Smernicou.

26. Z porovnania prvotnej vnútroštátnej právnej úpravy (historický výklad) tejto náležitosti zmluvy zákonom ZS, s jej aktuálnou právnou úpravou ZoSÚ, vyplýva jej totožná formulácia (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), ktorou zákonodarca podľa dôvodovej správy k zákonu (č. 568/2007 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti, Notársky poriadok, v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov), ktorým sa zaviedlo rozčlenenie splátky, vyjadril po prvýkrát zámer zvýšiť informovanosť spotrebiteľa úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Konkrétne takým spôsobom, že spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti splácať istinu, úroky a iné poplatky, vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto nemožno preklenúť eurokonformným výkladom, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ len spresňuje, čo splátka zahŕňa. Zámer zákonodarcu vyplývajúci z dôvodovej správy k ZoSÚ je potom už nezmenený a podľa dôvodovej správy k zákonu č. 279/2017 Z. z. (ktorým sa od 1. mája 2018 novelizuje aj sporné ustanovenie ZoSÚ) zosúladenie je odôvodnené potrebou legislatívnej zmeny z dôvodu, že ZoSÚ ide nad rámec Smernice.

27. Dve rôzne zákonné formulácie predmetnej obsahovej náležitosti zmluvy ZoSÚ (do 1. mája 2018 a po uvedenom dátume), nemôžu smerovať k jednému výkladu.

28. Súčasne s prvotnou vnútroštátnou úpravou predmetnej náležitosti zmluvy bol doplnený tiež odsek 2 § 566 Občianskeho zákonníka. Táto úprava určuje, v akom poradí je treba započítať čiastočné plnenie dlhu (pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie započíta najprv na istinu a až potom na úroky, pričom takéto poradie môže zmeniť len dlžník, nie veriteľ).

29. Ako je už vyššie uvedené spotrebiteľ ako dlžník by mal byť informovaný (mať vedomosť) požadovanou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aká časť splátky bude použitá na istinu, aká na úroky a ďalšie poplatky (príp. pravidlá tejto zmeny), aby sa mohol rozhodnúť či zmluvu uzavrie a aby veriteľ svojvoľne nepriraďoval plnenie spotrebiteľa i určoval aká časť sa použije na splácanie istiny, aká na splátky úrokov a poplatkov, prípadne podľa úpravy obchodného práva (§ 330 ods. 2 Obchodného zákonníka).

30. Uvedené nie je spôsobilá nahradiť vyžiadaná amortizačná tabuľka. Požiadavka rozčlenenia splátky mala legislatívne vyjadriť zámer vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, aby dostal dôležité informácie ešte pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorému sa tak umožnia porovnať produkty a pomôžu pri rozhodovaní o výbere produktov poskytovateľov spotrebiteľských úverov. Úplná znalosť veci spotrebiteľa predpokladá poskytnutie informácií aj o nákladoch spojených s úverom, aby veriteľ svojvoľne a nekontrolovateľne nepriraďoval plnenie spotrebiteľa a výlučne sám určoval, aká časť sa použije na splátku istiny, aká na splátku úrokov a poplatkov (teda poznanie pravidiel, podľa ktorých veriteľ v tomto smere postupuje, pričom uvedené už odznelo v odbornom článku „Prečo rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Bíróovej nie je spôsobilý zmeniť doterajšiu rozhodovaciu prax všeobecných súdov“). Cieľom rozčlenenia splátok bolo informovanie spotrebiteľov o nákladovosti úveru, za účelom rozpoznanie podmienok splácania úrokov a poplatkov, ako dôležité právo spotrebiteľa v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Preto eurokonformným výkladom nebolo možné preklenúť nutnosť legislatívnej zmeny, a to nielen vo vzťahu k jazykovému zneniu zákona, ale aj k jeho vyššie uvedenému účelu (predstavujúceho vyššiu ochranu spotrebiteľa, avšak nad rámec Smernice).

31. Odvolací súd sa z týchto dôvodov preto nestotožnil s právnym názorom žalobcu, že pre splnenie obsahových zákonom stanovených náležitostí zmluvy postačovalo uspokojiť sa s uvedením výšky mesačnej splátky a nestotožnil sa ani s interpretačným prístupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vysloveným v jeho rozhodnutí zo dňa 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo 146/2017 a naopak, prikláňa sa k právnemu názoru vyslovenému v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.11.2017 sp. zn. 7Cdo 128/2016.

32. Odvolací súd tak bol toho názoru, že predložená úverová zmluva postráda takú obligatórnu náležitosť, ktorej absencia má v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie tak svoj záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti síce oprel o nesprávne znenie zákona, avšak napriek tomu dospel k správne právnemu záveru v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie vecne správne.

33. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

34. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok v časti tzv. zvyškového zamietnutia ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

35. Pokiaľ však ide o súdom prvej inštancie zamietnutú žalobu v časti uplatnených úrokov z omeškania (uplatnených žalobcom vo výške 8% ročne z nezaplatenej istiny 4463,42 eur a nezaplatených úrokov 191,40 eur od 25.06.2015 do zaplataenia), v tejto časti odvolací súd posúdil napadnutý rozsudok ako nepreskúmateľný, keďže súd zamietnutie odôvodil iba tým, že žalobca nesprávne určil dátum začatia omeškania s poukazom na výzvu na predčasné splatenie úveru a lehotu na jeho splatenie. Takéto zdôvodnenie ale neposkytuje dostatočne zrozumiteľnú odpoveď na to, prečo nebolo žalobe v časti úrokov vyhovené, hoci nesporne bola žalovaná v omeškaní s platením žalovanej pohľadávky. Uvedené nedostatky mali za následok, že napádané rozhodnutie v tejto časti nespĺňa požiadavky obsiahnuté v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p., a odvolaciemu súdu chýbal argumentačný základ na jeho preskúmanie. Jedná sa o závažné procesné pochybenie, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a zároveň k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

36. Preto bolo odvolanie žalobcu v tejto časti posúdené ako dôvodné a rozsudok v časti žaloby o zaplataenie úrokov z omeškania za použitia ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušené a vrátené súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rovnako odvolací súd zrušil potom aj závislý výrok o trovách konania podľa § 396 ods. 3 CSP. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne posúdi predložené listinné dôkazy so zameraním na zistenie, kedy sa žalovaná dostala do omeškania s platením dlhu, na zaplataenie ktorého bola súdom zaviazaná a vyhodnotí dokazovanie v časti uplatnených úrokov z omeškania tak, aby právne závery, ku ktorým dospeje, mali oporu vo vykonanom dokazovaní, následne vo veci opätovne rozhodne, pričom svoje rozhodnutie i v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodní.

37. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).